

ת"פ (חיפה) 27277-07-22 - מדינת ישראל נ' אינשרח סעיד

ת"פ (חיפה) 27277-07-22 - מדינת ישראל נ' אינשרח סעיד ואח'שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 27277-07-22

מדינת ישראל

נגד

1. אינשרח סעיד

2. יוסף סעיד

בית משפט השלום בחיפה

[22.01.2025]

כבוד השופט, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר

החלטה - שינוי גז"ד לנאשם 2

הממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה") מבקש לשנות את גזר הדין שניתן לנאשם 2 ובו הוטל עליו מאסר

בעבודות שירות, מטעמים של אי כשירות רפואית.

העובדות הצריכות לעניין

1. כנגד הנאשם ואמו הוגש כתב אישום שייחס להם עבירות בנשק. בהמשך, כתב האישום תוקן, במסגרת הסדר טיעון, הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו על פי הודאתם - הנאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") בעבירה של סיוע להחזקת נשק ובעבירה של החזקת חלק של נשק או תחמושת והנאשם 2 (להלן: "הנאשם") בעבירה של החזקת נשק שלא כדין.

טרם מתן גזר הדין התבקשה בעניינם של הנאשמים חוות דעתו של הממונה, שמצא כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות ללא הגבלות, ברם הנאשמת אינה כשירה לבצע עבודות שירות, מחמת מצבה הרפואי/נפשי.

2. ביום 9.7.24 נגזר דינם של הנאשמים. בגזר הדין נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול שירוצו בעבודות שירות ובין 18 חודשי מאסר בפועל, ברם בהינתן חוות דעת הממונה, ובהתחשב בעובדה כי הנאשמת הורשעה בעבירה של סיוע, גזרתי עליה מאסר על תנאי וקנס, בעוד שעל הנאשם הוטלו 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ונקבע כי עליו להתייצב לריצוי המאסר ביום 7.10.24.

3. ביום 29.10.24 ביקש הנאשם לדחות את מועד ריצוי עבודות השירות במספר חודשים, מחמת מצבו הרפואי. בהינתן העובדה כי הבקשה הוגשה בדיעבד, קרי, למעשה הנאשם עשה דין לעצמו, הבקשה נדחתה.

4. הבקשה דנן הוגשה על ידי הממונה ביום 8.12.24, מכח סעיף 51(א1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובה הוא מבקש לשנות את גזר הדין שניתן לנאשם. תמצית הבקשה וטענות הצדדים
5. בבקשה נטען כי הנאשם לא התייצב במועד שנקבע לתחילת ריצוי עבודות השירות והציג אישורים רפואיים שמהם עולה כי בתאריך 15.8.24 הוא אושפז לאחר שנורה ברגלו ומאז נפגע ביכולת ההתניידות ובתפקוד היומיומי וצפוי לתקופת שיקום ממושכת. לאור האמור, רופא שב"ס קבע כי הנאשם נעדר כשירות רפואית ממושכת ומכאן התבקש שינוי בגזר דינו.
6. בדיון שהתקיים ביום 31.12.24 ב"כ המאשימה עמדה על חומרת עבירות הנשק, הפנתה לטיעוניה לעונש, וטענה שבנסיבות שבהן הנאשם אינו יכול לבצע עבודות שירות למשך פרק זמן ממושך, יש להטיל עליו מאסר מאחורי סורג ובריח.
7. ב"כ הנאשם ביקש לגזור את עונשו של הנאשם מחדש, תוך חריגה ממתחם העונש ההולם, ולהטיל עליו עונש צופה פני עתיד. ב"כ הנאשם טען שחוות דעת הממונה השתנתה, מחמת נסיבות שאינן תלויות בנאשם וכי בנסיבות, יש לגזור גזרה שווה מהעונש שהוטל על הנאשמת ולהטיל עליו עונש צופה פני עתיד. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה, כדי לתמוך את טיעוניה.
8. הנאשם ביקש שבית משפט יסלח לו על העבירה החמורה שהוא ביצע ובאותה נשימה אמר שלא ביצע שום עבירה. עוד ביקש להתחשב במצבו הבריאותי והכלכלי שהורע לאחרונה.
- דיון
9. סעיף 51(א1)(1) לחוק קובע כי מקום שבו הממונה הביא לפני בית המשפט חוות דעת רפואית שלפיה עובד השירות איבד את כושר העבודה שלו בשל פגיעה שאירעה לו לאחר שנגזר דינו, בית המשפט רשאי, לאחר שנתן לנאשם אפשרות לטעון את טענותיו, לגזור על הנאשם עונש אחר.
10. בענייננו, המסמכים הרפואיים שצורפו לבקשת הממונה מלמדים כי הנאשם נפצע פצע ירי ברגל, שגרם פגיעה עצבית והוא נמצא בשלבי טיפול והחלמה ומועמד לניתוח חוזר. מילים אחרות, אין לדעת מתי הנאשם יוכל לחזור ולתפקד באופן שיאפשר לו לבצע עבודות שירות ויש לראותו כמי שאיבד את כושר העבודה שלו בגין אירוע שאירע לאחר שנגזר דינו.
- משכך, אני מורה על הפסקת עבודות השירות שהוטלו על הנאשם.

11. השאלה הנשאלת עתה היא מהו ה"עונש האחר" שראוי לגזור על הנאשם. סעיף 51(א1)(2) לחוק אינו מחייב את בית המשפט להורות בהכרח על המשך ריצוי העונש מאחורי סורג ובריח, אלא מסמך את בית המשפט לגזור על הנאשם כל עונש אחר, ללא כל הגבלה לגבי סוגו ובפסיקה נקבע כי לשם כך על בית המשפט לבחון מהו העונש שהיה מטיל מלכתחילה על הנאשם אילו ידע שהוא אינו מתאים לבצע עבודות שירות (ראו ע"פ 6040/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.10.19) (להלן: "עניין פלוני").

12. בגזר הדין עמדתי על היקף העבירה וחומרתן של עבירות הנשק, כמו גם על שיקולי הענישה השונים וקבעתי כי המתחם ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר ובין 18 חודשי מאסר בפועל. זה המקום לציין כי אותם שיקולים שבית המשפט שקל טרם קביעת מתחם העונש ההולם אינם מושפעים מהשינוי שחל לאחר גזר הדין בדבר יכולתו של הנאשם לבצע עבודות שירות. השאלה היא כיצד משפיע המתחם שנקבע על העונש שיש להטיל על הנאשם. עוד עמדתי על השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם (ההודאה; נסיבותיו האישיות של הנאשם; חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה) וסברתי כי יש בהם כדי למקם את עונשו בתחתית המתחם שנקבע. 13. בקשתו של ב"כ הנאשם לחרוג בעניינו של הנאשם ממתחם העונש ההולם אינה יכולה לעמוד, ואנמק. ראשית, שיקומו של הנאשם אינו עומד על הפרק ולכן אינו יכול לשמש לחריגה ממתחם העונש ההולם (ראו התסקיר, שלא בא בהמלצה טיפולית/שיקומית בעניינו של הנאשם).

שנית, לא נטען (וממילא גם לא הוכח) שעונש מאסר עלול לסכן את חיי הנאשם או לקצר את תוחלת חייו בצורה ניכרת (השוו: ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.15)). עוד יש לזכור כי נקודת המוצא היא כי שירות בתי הסוהר ערוך להעניק טיפול רפואי לאסירים המצויים בפיקוחו, ובהתאם לכך אין מניעה להטיל על הנאשם, הסובל מבעיות רפואיות, עונש מאסר בפועל (ראו: רע"פ 5029/23 וליד עיסאוי נ' מדינת ישראל (5.7.23) וההפניות שם). זאת, בפרט נוכח חומרת העבירה אותה ביצע הנאשם והפגיעה המהותית באינטרס הציבורי הגלומה בביצוע עבירות נשק המסכנות את שלום הציבור ובטחונו (לעניין זה ראו: ע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל (22.11.20)).

שלישית, הנסיבות שבהן הנאשם איבד את כושר העבודה שלו אינן גזירת גורל, כדוגמת מחלה או מצב נפשי שנגרם שלא בשליטתו, אלא אירוע פלילי, שבו הנאשם נורה, בנסיבות עלומות, שלא פורטו בפני בית המשפט ודומה שלא בכדי. זאת בשונה מהנסיבות שנדונו בשלל פסקי הדין שאליהם הפנה ב"כ הנאשם ובשונה מנסיבותיה של הנאשמת.

14. איני מתעלמת מעקרון אחדות הענישה, ברם סבורה כי אין לו אחיזה במקרה דנן. ראשית, הנאשמת הורשעה בעבירה של סיוע להחזקת נשק ובעבירה של החזקת תחמושת, בעוד שהנאשם הורשע בעבירה של החזקת נשק כמבצע עיקרי. שנית, יחסם של הנאשמים לביצוע העבירה שונה. בעוד שהנאשמת נטלה אחריות מלאה על המעשים והביעה חרטה בגינם, הנאשם התייחס בצמצום לחומרת המעשים ושירות המבחן לא יכול היה לשלול סיכון להישנות עבירות בעתיד. שלישית, כפי שצוין לעיל, גם נסיבותיהם של האישית של הנאשמים אינן ניתנות להשוואה. הרקע לאי כשירותה של הנאשמת לבצע עבודות שירות נעוץ במחלות כרוניות רבות, לצד בעיות נפשיות, בעוד שהרקע לאי כשירותו של הנאשם לבצע עבודות שירות נעוץ באירוע ירי שבו הוא היה מעורב.

15. לאור כל שפורט לעיל, באתי לכלל מסקנה שהעונש הראוי לנאשם חלף עבודות השירות הוא מאסר בפועל. עם זאת, נקבע לא אחת כי עונש מאסר בפועל קשה יותר מעונש מאסר בעבודות שירות ומכאן שתקופת המאסר שתוטל על הנאשם תהא קצרה מזאת שנקבעה לריצוי בעבודות שירות (לעניין יחסי ההמרה בין עונש מאסר בעבודות שירות ובין מאסר בכליאה ראו למשל: ע"פ 3517/11 אילנה שמשון נ' מדינת ישראל (6.3.2013); רע"פ 483/14 טל דוד אמסלם נ' מדינת ישראל (15.7.2014)).

סוף דבר

לאור כל שפורט לעיל, אני מורה כדלקמן:

א. עונש המאסר שהוטל על הנאשם לריצוי בעבודות שירות מופסק בזאת.

ב. הנאשם ירצה מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים.

מורה על עיכוב ביצוע מאסרו של הנאשם עד ליום 23.2.25, אז יתייצב הנאשם עד השעה 10:00 בבית המעצר קישון לשם ריצוי מאסרו, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם, מבעוד מועד, כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: *****, ***** וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הציד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

יתר חלקי גזר הדין המקורי יעמדו בעינם.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ה, 22 ינואר 2025, בנוכחות הצדדים.